

архитекта Драгољуб Бакић (1939. Крагујевац – 2023.)

Архитекта Драгољуб Бакић спада у ред изузетних уметника – ствараоца који је дао врхунски допринос у архитектури Србије, као и у свету, у свом непрекидном вишедеценијском раду и стварању.

Архитекта Драгољуб Бакић рођен је у Крагујевцу 1939. године, где је завршио основну школу и гимназију. Архитектуру је студирао у Београду, а специјалистичке студије у Бироу Алвар Аалто у Хелсинкију, Финска. Готово читав радни век је провео у ЕНЕРГОПРОЈЕКТУ, у бироу Архитектура – Урбанизам, са супругом Љиљаном Бакић, са којом је често радио у коауторству. Читава насеља и разноврсне објекте Бакићи су пројектовали у свом препознатљивом стилу на пет континената, у двадесетак земаља.

У својој професији, добитник је значајнијих признања и награда:

- Велику награду архитектуре Србије за животно дело, коју једном годишње додељује Удружење архитеката Србије (раније Савез архитеката Србије) за изузетан стваралачки и прегалачки допринос у области архитектуре;
- Плакету УЛУПУДС-а за стваралачке резултате у 1991;
- Признање XVII Салона Архитектуре 1991. за пројекат Новог Акропољског музеја у Атини (интернационални конкурс);
- Плакету УЛУПУДС-а за стваралачке резултате у 1986;
- Плакету XIX Мајске Изложбе 1987 за презентацију у Лозани „Београд за Олимпијске игре“;
- Специјалну награду V Салона Архитектуре 1978 за „Ледену дворану“;
- Плакету УЛУПУДС-а за стваралачке резултате у 1978;
- Плакету на X Мајској изложби за ентеријер „Ледене дворане“;
- Специјалну награду Трећег Салона Архитектуре 1976, за пројекат центра „Шумарице“ - Крагујевац;
- Главну награду Првог Салона Архитектуре 1974. за Универзалну спортску дворану „Пионир“ – Београд.
- Орден рада са сребрним венцем.

Аутор је многобројних изведених објеката. Неки од најзначајнијих су:

- Конгресни Центар и Хотел „Sheraton“, Хараре, Зимбабве 1981 – 1983;
- Стамбено насеље „Вишњичка бања“ – Београд, 1978-1982;
- Стамбено насеље „Нова Галеника“ - Земун 1975 – 76, 1600 станова;
- Спортска дворана „Пионир1“ - Београд 1973;
- „Ледена дворана“ 1978;
- Солитер Y, Крагујевац 1976;
- „Београд за Олимпијске игре“ Лозана 1986;
- Поставка изложбе „Вук Караџић 200 год“, Београд, Беч 1987/88;
- Бедуинско насеље Mina Abdulah у Кувајту 1970;
- више породичних кућа у Кувајту 1965/66;
- Управна зграда ТЕ Обреновац 1967.

Разноврсни Бакићеви идејни пројекти, десетоструко су бројнији од изведених, и били су публиковани или награђивани.

Српску архитектуру је арх. Бакић промовисао на много начина: „Bakic Architects“ је својом делатношћу у Зимбабвеу увршћен у листу малих бироа Уједињених Нација. Београд се Бакићевом презентацијом за Олимпијаду 1992, пласирао испред Бризбејна, Амстердама и Бирмингема. Као представник националног Савеза архитеката арх. Бакић је активно учествовао на светским конгресима архитеката (Мадрид, Монтреал, Чикаго, Барселона). Као комесар изложбе Југословенске и Српске архитектуре у Индонезији и Кини 1987. кроз бројна предавања и сусрете архитеката и инвеститора промовисао је националну архитектуру у Џакарти и Пекингу. Учешће Бакића на многобројним изложбама, као и у бројним иностраним и домаћим књигама, часописима и публикацијама је евидентно. На пример, Конгресни Центар и Хотел „Sheraton“, нашли су се у енциклопедији модерне светске архитектуре Anthony Kraft – Швајцарска.